

RAZGOVORI S BOGOM
jedan neuobičajeni dijalog

Knjiga 3
Nil Donald Volš

S engleskog preveo: Nenad Perišić

Naslov originala:

Neale Donald Walsch
Conversations with God
an uncommon dialogue Book 3

published by Hampton Roads Publishing Company, Inc.

Copyright © 1997, by Neale Donald Walsch

All Rights reserved by the author throughout the world.

Copyright © 2006, Za Srbiju MIP Leo commerce, Beograd

Ova publikacija u celini ili u delovima ne sme se umnožavati, preštamovati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom bez dozvole autora ili izdavača niti može biti na bilo koji drugi način ili bilo kojim drugim sredstvom distribuirana ili umnožavana bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač po odredbama Zakona o autorskim pravima.

Razgovori s Bogom
jedan neobični dijalog
knjiga 3
Nil Donald Volš

Urednik:
Nenad Perišić

Prevod:
Nenad Perišić

Lektor i korektor:
Marija Živkvić

Za izdavača:
Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:
MIP Leo commerce, Beograd

Plasman:
MIP Leo commerce, Beograd

Generala Mihajla Nedeljkića 65/2

011/176-2077
011/2166-712
011/2166-714
063/507-334

E-mail:
nesaperisic@hotmail.com
info@leocommerce.co.yu

Štampa:
Beoknjiga

Tiraž:
1000

ISBN:86-83909-32-8

Neale Donald Walsch

RAZGOVORI S BOGOM

jedan neobični dijalog

knjiga 3

Leo commerce

Za Nensi Fleming Volš,
*najbolju prijateljicu, dragu drugaricu,
strastvenu ljubavnicu i divnu suprugu
koja mi je pružila i naučila me
više od bilo kog drugog ljudskog bića
na zemlji.*

*Blagosloven sam u tebi,
više nego što sam uopšte mogao sanjati.
Učinila si da moja duša opet propeva.
Pokazala si mi ljubav
u čudesnom obliku.
I vratila si me
meni samome.
Ponizno posvećujem ovu knjigu tebi,
najveća učiteljice.*

Zahvalnica

Kao i uvek, želim da se najpre zahvalim najvećem prijatelju, Bogu. Nadam se da će jednoga dana svako moći uspostaviti prijateljstvo s njim.

Zatim, odajem priznanje i zahvaljujem se svojoj divnoj, životnoj saputnici Nensi, kojoj je posvećena knjiga. Kad razmišljam o njoj, moje reči zahvalnosti čine se bledim u odnosu na njena dela i osećam se sputanim jer ne mogu pronaći način kako da izrazim to koliko je ona stvarno izvanredna. Ovoliko znam – moj rad bez nje ne bi bio moguć.

Želim, takođe, da se zahvalim Robertu S. Fredmanu, izdavaču iz Izdavačkog preduzeća Hempton Roud, na njegovoj hrabrosti što je prvi ovaj materijal prikazao publici 1995. godine i što je objavio sve knjige trilogije *Razgovori s Bogom*. Njegova odluka da prihvati rukopis koji su odbila četiri druga izdavača promenila je živote milionima ljudi.

Ne mogu sebi dopustiti da ne odam priznanje izvanrednom doprinosu koji je njenom izdavanju dao Džonatan Fredman, čija je jasnoća vizije, žestina i dubina duhovnog razumevanja, beskrajno vrelo oduševljenja, kao i veličanstven dar kreativnosti uveliko razlog da su *Razgovori s Bogom* dospeli na police knjižara na način na koji jesu. Džonatan Fredman je bio taj koji je prepoznao veličinu te poruke i njenu važnost, predskazavši da će je pročitati milioni, prorekavši da će ona postati klasično delo duhovne književnosti. Zaslugom njegove odlučnosti određeno je pravo vreme za pojavljivanje, kao i izgled knjige *Razgovori s Bogom*, a njegova nepokolebljiva posvećenost tom poslu uveliko je uticala na uspešnost prodaje već od samog početka. Svi oni koji vole *Razgovore s Bogom* zauvek su dužnici Džonatanu, kao što sam to i ja.

Želim da se zahvalim Matju Fredmanu za njegov neumorni rad na projektu od samog početka. Njegov doprinos u dizajnu i izradi *Razgovora s Bogom* je neprocenjiv.

Napokon, želim da se zahvalim nekim autorima i učiteljima čija su dela promenila filozofski i duhovni izgled sveta, a koji su me svakodnevno inspirisali svojom privrženošću kazivanja širih istina, bez obzira na pritiske i lične komplikacije koje stvara takva odluka.

Tu su još i: Džon Borisenko, Dipak Čopra, dr Leri Dizi, dr Vejn Dajer, dr Elizabet Kibler Ros, Barbara Marks Hubbard, Stiven Levin, dr Rajmond Mudi, Džejms Redfild, Geri Zukov, dr Brajan Veis, Merien Vilijamson – koje sam lično upoznao i koje duboko poštujem i kojima prenosim zahvalnost publike i svoje lično poštovanje i divljenje.

To su neki od naših modernih, savremenih naučnika koji utiru smer-nice i pronalaze puteve, imao sam

priliku da se ukrcam na lično putovanje kao javni objavljiivač večne istine, zato što su oni, kao i mnogi drugi poput njih koje nisam imao pri-like da susrestnem, to omogućili. Njihov život jeste svedočenje izvan-rednog sjaja svetla u svim našim dušama. *Pokazali* su ono o čemu sam sa-mo govorio.

Uvod

Ovo je uistinu izvanredna knjiga. Govorim kao neko ko je imao vrlo malo veze s njenim pisanjem. Trebalo je samo da se „pojavi“, postavim nekoliko pitanja i zatim zapišem diktat.

To je sve što sam radio od 1992. godine kada je započeo ovaj razgovor s Bogom. Te godine sam, duboko depresivan, zapitkivao u tuzi: Šta je potrebno da bi život imao smisla? I šta sam učinio da zaslužim ovakav život u stalnoj borbi?

Napisao sam ta pitanja na žutom papiru bloka, u jednom ljutitom pismu Bogu. Na moje zaprepašćenje, Bog je odgovorio. Odgovor je došao u obliku reči koje mi je u mislima šaputao Bezglasni Glas. Bio sam dovoljno srećan da zabeležim te reči.

Radim to već više od šest godina, i budući da mi je rečeno da će taj privatni razgovor jednoga dana postati knjiga, poslao sam prvi svežanj tih reči izdavaču pred kraj 1994. godine. Sedam meseci kasnije one su već bile na policama knjižara. Dok ovu knjigu pišem, ta knjiga je na best-seler listi *Njujork tajmsa* već devedes i jednu nedelju.

Drugi nastavak razgovora je kao bestseler takođe više meseci bio na *Tajmsovoj* listi. A sada, evo i trećeg i završnog dela tog izvanrednog razgovora.

Bile su potrebne četiri godine da se napiše ova knjiga. Nije išlo glatko. Vremenski razmaci između trenutaka inspiracije bili su dugi, više nego jedanput trajali su i duže od pola godine. Reči u prvoj knjizi bile su mi diktirane tokom jedne godine. Za drugu knjigu trebalo je samo malo više vremena. Ali, završni deo trebalo je napisati u uslovima u kojima sam bio pod stalnim budnim okom javnosti. Gde god bih išao nakon 1996. godine, slušao bih samo: Kada izlazi *Knjiga 3*? Gde je *Knjiga 3*? Kada možemo očekivati *Knjigu 3*?

Možete samo zamisliti kako mi je bilo i kako je to uticalo na pisanje. Kao da vodim ljubav na travnjaku prepunog stadiona Jenki.

U stvari, pri takvom činu imao bih više privatnosti. Tokom pisanja *Knjige 3*, svaki put kad bih se latio olovke, osećao bih da me promatra pet miliona ljudi, hvatajući me za svaku reč.

Sve to ne govorim zbog toga da bih čestitao sebi na završetku ovog dela, nego prosto zato da bih objasnio zašto je bilo neophodno toliko dugo vremena da bude napisana. Trenuci moje mentalne, duhovne i fizičke usamljenosti bili su tokom tih poslednjih godina vrlo retki.

Počeo sam ovu knjigu u proleće 1994, i čitav prvi deo razgovora bio je napisan u tom periodu. Zatim knjiga miruje nekoliko meseci, pa i punu godinu dana, a konačno je završavam zaključnim odlomcima napisanim u proleće i leto 1998. godine.

Možete verovati – knjiga nije nastala nasilno ni u kom pogledu. Inspiracija je dolazila jasno ili sama, jednostavno kada bih odlagao olovku i odbijao da pišem – u jednom momentu prekid je trajao više od četrnaest meseci. Čak sam odlučio da uopšte ne napišem knjigu bude li u pitanju izbor između te knjige i toga da *moram* da je napišem jer sam *rekao* da ću je napisati. Dok je moj izdavač zbog toga bio pomalo nervozan, imao sam veliko poverenje u ono što mi dolazi, ma koliko dugo za to trebalo. Sada vam to predstavljam sa poverenjem. Ova knjiga sažima učenja iznesena u prva dva nastavka ove triologije. Zatim ih vodi prema njihovom logičnom zaključku od kojeg zastaje dah.

Ako ste pročitali predgovore u prva dva dela triologije, znate da sam u svakom slučaju bio pomalo zabrinut. Preplašen u stvari, zbog toga kakva bi mogla biti reakcija na ovo pisanje. Sada više nisam i uopšte se ne bojim zbog *Knjige 3*. Znam da će ona mnoge čitaoce dirnuti svojom pronicljivošću i istinom, kao i svojom toplinom i ljubavlju.

Verujem da će ovo biti sveti i duhovni materijal. Sada vidim da je to istina za čitavu triologiju i da će se ove knjige čitati i proučavati desetina-ma godina, čak generacijama. Možda vekovima, jer triologija, ukupno uzev, pokriva začuđujući raspon tema, od toga kako izgraditi odnose do prirode krajnje realnosti i do kosmologije, a uključuje i opažanja o životu, smrti, ljubavi, braku, seksu, roditeljstvu, zdravlju, obrazovanju, vladavini, politici, duhovnosti i religiji, toku života i pravom načinu života, fizici, vremenu, društvenim običajima, procesu stvaranja, našem odnosu s Bogom, ekologiji, zločinu i kazni, životu u visokorazvijenim društvima svemira, pravdi i nepravdi, kulturnim mitovima i kulturnoj etici, duši, duhovnim partnerima, prirodi istinske ljubavi i načinima veličanstvenog izražavanja onog dela nas samih koji poznaje Božanstvo kao naše prirodno nasleđe.

Molim se da primite dobročinstvo iz ovoga dela. Budite blagosloveni.

Nil Donald Volš
Ešlend Oregon
Septembar 1998.

Uskršnja je nedelja 1994. godine i ja sam ovde s olovkom u ruci, kao što sam bio podučen. Pišem za Boga. Obećao je da će se javiti, kao što se javio prošla dva Uskrsa, kako bi započeo još jedan, godinu dana dug razgovor. Treći i poslednji – za sada.

Taj proces, tu izvanrednu komunikaciju započeo je 1992. godine. Biće završeno na Uskrs 1995. Tri godine, tri knjige. Prva se bavila uglavnom ličnim stvarima – romantičnim odnosima, pronalaženjem najboljeg posla, bavila se energijom novca, ljubavi, seksa i Boga, i time kako ih ugraditi u naš svakodnevni život. Druga je šire govorila o tim temama, iskoračivši i izvan njih u šire geopolitičko razmatranje – prirode vlasti, stvaranja sveta bez rata, temelja za ujedinjeno, internacionalno društvo. Ovaj treći i završni de triologije usmeriće se, rečeno mi je, na najšira pitanja s kojima se čovek suočava, na smisao drugih svetova, drugih dimenzija i kako se čitavo to zamršeno tkanje uklapa jedno u drugu.

Išlo se ovim redom:

- Individualne istine
- Globalne istine
- Univerzalne istine

Kao i prilikom pisanja prva dva rukopisa, nisam imao pojma gde sve to vodi. Postupak je jednostavan. Stavim olovku na papir, postavim pitanje – i vidim koje mi misli padaju na pamet. Ako nema ničega, ako mi ne budu podarene nikakve reči, odložim sve za sutradan. Taj proces trajao je oko godinu dana za prvu knjigu, nešto više od godinu dana za drugu (bila je još u pripremi kad sam ovu počeo da pišem).

Očekujem da će ovo biti najvažnija knjiga.

Prvi put otkad sam započeo taj proces osećam se vrlo samosvesnim. Dva meseca su prošla otkad sam napisao onih prvih četiri ili pet odlomaka. Dva meseca od Uskrsa, a ništa nije došlo – ništa osim samosvesti.

Proveo sam nedelje pregledavajući i ispravljajući greške u otkucanom rukopisu prve knjige triologije – i upravo ovih dana sam primio

konačnu korigovanu verziju *Knjige 1*, koju sam ubrzo vratio na ponovno slaganje s obeležene četrdeset i tri greške koje treba ispraviti. Druga knjiga, koja je u međuvremenu još bila u izvornom rukopisu, završena je tek prošle nedelje – dva meseca kasnije od „roka”. (Trebalo je da bude završena do Uskrsa 1994). Ova knjiga, započeta na Uskršnju nedelju, uprkos tome što *Knjiga 2* još nije bila završena, biva otad odložena u kutiju – a sada, kad je *Knjiga 2* završena – ponovo čezne za pažnjom.

Ipak, prvi put od 1992. godine, kad je sve ovo započelo, čini mi se da odolevam tom procesu, gotovo da ga odbijam. Osećam se uhvaćenim u zamku ovog zadatka, a nikada nisam voleo da radim ništa što sam morao da radim. Nadalje, nakon što sam nekolicini ljudi podelio neispravljene primerke prvog rukopisa i čuo njihove reakcije, sada sam uveren da će se sve tri knjige pažljivo čitati, detaljno ispitivati, analizirati zbog teološke važnosti, te da će se o njima strastveno raspravljati desetinama godina.

Zbog toga je bilo jako teško stići do ove stranice, bilo mi je teško da olovku kojom zapisujem prihvatim kao svoga prijatelja – iako znam da ovaj materijal treba proći do vas, znam i to da samoga sebe izlažem mogućim najžešćim napadima, ismejavanju, a možda i mržnji mnogih ljudi zbog toga što sam se usudio da dalje prosledim ove informacije. Zbog toga što sam se usudio da najavim da to meni dolazi direktno od Boga.

Mislim da je moj najveći strah da ću se pokazati kao neadekvatan, neodgovarajući „glasnoša” Boga zbog prividno beskrajnog niza grešaka i loših postupaka koji su obeležili moj život i označavali moje ponašanje.

Oni koji poznaju moju prošlost – uključujući i bivše žene i moju decu – imali bi, svakako, pravo da istupe i osude ovo pisanje zbog mojih mutnih postupaka i podbačaja u običnoj ulozi supruga i oca. Jadan sam bio i neuspešan u tome, kao i u drugim vidovima života koji su u vezi sa prijateljstvom i integritetom, radom i odgovornošću.

Ukratko, potpuno sam svestan toga da nisam vredan da predstavljam sebe kao čoveka božjeg ili glasnika istine. Trebalo bi da budem poslednja osoba koja bi preuzela takvu ulogu ili uopšte pomislila na to. Činim nepravdu istini umišljajući da je kazujem, dok je čitav moj život svedočenje o slabostima.

Stoga, Bože, molim te da me oslobodiš dužnosti tvoga pisara i da nađeš nekoga koga njegov život čini vrednim takve časti.

Želeo bih da završimo ono što smo započeli – kroz tebe i bez obaveze da to učinimo. Nemaš obaveza prema meni niti prema bilo kome drugome, mada vidim da je pomisao da imaš izazvala osećaj velike krivice.

Izneverio sam mnoge ljude, uključujući i svoju sopstvenu decu.

Sve što se desilo u tvom životu desilo se savršeno u redu što se tebe tiče, kao i za sve duše koje su s tobom u vezi, zato da bi ti izrastao potpuno onako kako si trebalo i želeo da izrasteš.

Savršen „izlaz” koji u novom dobu gradi svako ko želi da izbegne odgovornost za svoje postupke i bilo kakve nelagodne posledice.

Osećam da sam bio sebičan, neverovatno sebičan, većinu svog života rađeci ono što se meni sviđa bez obzira na učinak koji to ima na druge.

Nema ničega lošeg u tome da radiš ono što se tebi sviđa...

Ali, tako je mnogo ljudi povređeno, iznevereno...

Pitanje je samo šta ti se najviše sviđa. Izgleda mi da želiš da kažeš kako ti se sada najviše sviđaju postupci i ponašanja koji drugima nanose malo ili nimalo štete.

Blago rečeno.

Namerno. Moraš naučiti da budeš ljubazan sa samim sobom i prestani sebe da procenjuješ i osuđuješ.

Teško je. Naročito kad su drugi spremni da te osude. Osećam da ću dovesti u nepraviliku tebe, istinu, ako budem istrajao na tome da završim i objavim ovu triologiju, biću tako jadan ambasador tvojih poruka da ću im možda naneti štetu.

Ne možeš naneti štetu istini. Istina je istina i ne može se niti dokazivati niti osporavati. Naprosto jeste.

Čudo lepote moje poruke ne može i neće biti pod uticajem onoga što ljudi misle o tebi.

U stvari, ti si jedan od najboljih ambasadora jer si svoj život živeo na način koji ti zoveš „daleko od savršenog”.

Ljudi mogu prema tebi uspostaviti odnos – čak i dok te osuđuju. A ako vide da si istinski iskren, mogu čak oprostiti tvoju „šarenu prošlost”.

Kažem ti: dokle god budeš brinuo o onome šta drugi misle o tebi, drugi te poseduju.

Tek onda kad ne tražiš odobravanje izvan sebe, možeš posedovati samoga sebe.

Više sam se brinuo zbog poruke nego zbog sebe. Bojao sam se da će poruka biti ukaljana, zatamnjena.

Ako si zabrinut zbog poruke, onda je iznesi. Ne brini o tome da li je zatamnjuješ. Poruka će govoriti sama za sebe.

Imaj na umu šta sam te naučio. Nije ni približno toliko važno koliko se dobro poruka prihvata, nego koliko se dobro odašilje.

Imaj na umu i ovo – podučavaš ono što moraš da naučiš.

Nije potrebno postići savršenstvo da bi se govorilo o savršenstvu.

Nije potrebno postići majstorstvo da bi se govorilo o majstorstvu.

Nije potrebno postići najviši stepen evolucije da bi se govorilo o najvišem stepenu evolucije.

Teži samo iskrenosti. Teži tome da budeš istinit. Ako želiš poništiti svu „štetu“ za koju misliš da si je učinio, pokaži to svojim delima. Učini ono što možeš učiniti i onda to ostavi na miru.

Lakše je reći nego učiniti. Ponekad se osećam punim krivice.

Krivica i strah su jedini čovekovi neprijatelji.

Krivica je važna. Govori nam kad smo učinili loše.

Ne postoji takvo nešto kao što je „krivo“. Postoji samo ono što vam ne služi, što ne govori istinu o tome ko si ili ko biraš biti.

Krivica je osećaj koji te drži zarobljenim u onome ko ti nisi.

Ali krivica je osećaj koji nam, u najmanju ruku, omogućava da primetimo da smo zastranili.

Svest je to o čemu ti govoriš, a ne krivica. Govorim ti sledeće – krivica je sneti na zemlji otrov koji ubija biljku.

Nećeš odrasti kroz krivicu nego ćeš samo nazadovati i umreti.

Svesnost je to što tražiš. Ali, svest nije krivica, a ljubav nije strah.

Strah i krivica, ponovo kažem, tvoji su jedini neprijatelji, a ljubav i svesnost su istinski prijatelji. Nemoj pomešati jedno s drugim, jer jedno ubija, a drugo daje život.

Znači, ne treba da se osećam „krivim“ ni zbog čega?

Nikad, nikad. Šta je dobro u tome? Samo ti omogućava da ne voliš sebe, a to ubija svaku priliku da voliš nekog drugog.

I ne treba ničeg da se bojim?

Strah i oprez su dve različite stvari. Budi oprezan, budi svestan, ali se ne boj. Jer, strah samo parališe, dok svest mobilise.

Budi mobilisan, a ne paralisani.

Uvek su me učili da se bojim Boga.

Znam. I bio si paralizovan u svojim odnosima sa mnom sve od tada.

Tek onda kad si prestao da me se bojiš mogli smo da ostvarimo smislen odnos.

Kad bih ti mogao dati neki dar, neku posebnu milost koja bi dopustila da me pronađeš, bila bi to neustrašivost.

Neustrašivi su blagosloveni jer će upoznati Boga.

Znači da moraš biti dovoljno neustrašiv da zanemariš ono što misliš da znaš o Bogu i da bi se mogao usuditi da uđeš u svoje vlastito iskustvo Boga.

Zatim se ne smeš osećati krivim zbog toga. Kad tvoje vlastito iskustvo poništava ono što misliš da si znao i šta ti je svako drugi govorio o Bogu, ne smeš se osećati krivim.

Strah i krivica su jedini čovekovi neprijatelji.

Ali ima onih koji kažu da je to što sada savetuješ trgovanje sa đavolom, da bi samo đavo mogao savetovati tako nešto.

Đavo ne postoji.

To je još nešto što bi đavo rekao.

Đavo bi rekao sve što kaže Bog, zar ne?

Ali prepedenije.

Đavo je bistriji od Boga?

Pa, recimo lukaviji.

I, tako se đavo pretvara, govoreći ono što bi rekao Bog?

Uz samo malo maskiranja, taman toliko da nekoga skrene s puta, da taj zastrani.

Mislim da bi trebalo da malo popričamo o đavolu.

Pa, o tome smo mnogo razgovarali u *Knjizi 1*.

Ne dovoljno, izgleda. Sem toga, ima onih koji možda nisu pročitali *Knjigu 1* ili *Knjigu 2*. Zbog toga mislim da je ovo odlično mesto

da počnemo sa sakupljanjem istine koja se nalazi u tim knjigama. To će stvoriti preduslov za šire univerzalne istine u ovoj trećoj knjizi. A mi ćemo se vratiti na đavola u nastavku. Želim da znaš kako i zašto je „izmišljena“ takva osoba.

U redu. Pobedio si. Već sam ušao u razgovor, pa će se očigledno nastaviti. Ali postoji nešto što ljudi moraju znati dok ulazim u treći razgovor. Pola godine je prošlo otkako sam napisao prve reči koje su ovde predočene. Sada je 25. novembar 1994. godine, dan nakon Dana zahvalnosti. Bilo je potrebno dvadeset i pet nedelja da dođem dovede, dvadeset i pet nedelja od tvojih poslednjih reči gore navedenih do mojih reči u ovom odlomku. Mnogo toga se dogodilo u tim danima. Ali nije se dogodila jedna stvar – ova knjiga nije se pomerila ni milimetar napred. Zašto je potrebno toliko mnogo vremena za to?

Da li vidiš kako možeš samog sebe da blokiraš? Da li vidiš kako samog sebe sabotiraš? Da li vidiš kako samoga sebe možeš zaustaviti baš onda kad si usmeren na nešto dobro? Činiš to čitavog svog života.

Hej, stani malo! Nisam taj koji je odugovlačio s ovim projektom. Ne mogu ništa da učinim – ne mogu da napišem nijednu jedinu reč, dok ne osetim da sam na to podstaknut, dok se ne osetim, mrzim da upotrebim tu reč ali mislim da moram, *inspirisanim* da dođem do ovog papira i nastavim. A inspiracija je *tvoj* deo posla, ne moj!

Vidim. Dakle, misliš da ja odugovlačim, a ne ti.

Da. Tako nešto.

Dragi prijatelju, to tako liči na tebe i druge ljude. Sediš skrštenih ruku pola godine, ništa ne radiš za svoje najviše dobro, u stvari, odbacuješ ga od sebe, zatim krivicu prebacuješ na nekog drugog ili na nekog izvan sebe zato što *ti* ne pristizeš nigde. Zar tu ne vidiš nikakav obrazac?

Pa...

Poslušaj – nikad ne postoji vreme u kojem nisam s tobom, nikad trenutak kad nisam spreman.

Zar ti to već nisam rekao?

Pa da, ali...

Uvek sam s tobom, sve do kraja vremena.

Ali, neću ti se nametati – nikad.